

Sygn. akt VI GC 844/16 upr/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Katarzyna Ryguła

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

(...) S.A. w W.

przeciwko:

P. P. (P.)

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanego P. P. na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 3 020,61 zł (trzy tysiące dwadzieścia złotych sześćdziesiąt jeden groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 marca 2016 roku do dnia zapłaty;
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 972 zł (dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 844 upr/16/3

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2016 r. powódka T- (...) S. A. z siedzibą w W. wniosła do Sądu Rejonowego w Lublin – Zachód w L. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym domagała się zasądzenia od pozwanego P. P. prowadzącego działalność gospodarczą w T. pod firmą (...) kwoty 3.020,61 zł oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 12 lutego 2015 r. w wyniku przyjęcia oferty przez pozwanego zawarta została umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), oraz że pozwany zawarł umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego, na podstawie której nabył na własność urządzenie komunikacyjne, które zostało mu wydane przy jej zawarciu oraz zobowiązał się do zapłaty ceny urządzenia w miesięcznych ratach, z zastrzeżeniem wpłaty pierwszej raty przy zawarciu umowy sprzedaży. Powódka wskazała, że kolejne raty pozwany winien był zapłacić w kwotach i terminach określonych w doręczonym pozwanemu przy zawarciu umowy na raty harmonogramie spłaty rat. Powódka w uzasadnieniu wskazała nadto, iż przy zawarciu umowy zastrzegła na piśmie natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty ceny w przypadku zwłoki pozwanego z zapłatą rat. Powódka stwierdziła także, iż według stanu na dzień 16 marca 2016 r. pozwany nie zapłacił powódce wszystkich wymagalnych rat, a suma zaś zaległych rat przewyższała jedną piątą część umówionej ceny. Powódka do pozwu załączyła zestawienie

niezapłaconych rat na dzień 16 marca 2016 r. Powódka naliczyła odsetki ustawowe do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016. Powódka wskazała, iż pomimo wezwania pozwany nie wykonał dobrowolnie zobowiązania do zapłaty pozostałej do zapłaty części ceny z tytułu zawartej umowy sprzedaży na raty.

Dnia 26 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI wydział Cywilny wydał w sprawie o sygn. VI Nc-e 403867/16 przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty zasadzający na rzecz powódki łączną kwotę 3.020,61 zł oraz kwotę 938,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwany dnia 23 maja 2016 r. skutecznie wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, co zgodnie z art. 505³⁶ § 1 k. p. c. spowodowało utratę przez nakaz zapłaty z dnia 26 kwietnia 2016 r. mocy w całości i skutkowało przekazaniem sprawy do rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Tychach VI Wydział Gospodarczy.

W uzasadnieniu pozwany zaprzeczył istnieniu żądania zgłoszonego treścią pozwu wskazując, na fakt złożenia oświadczenia o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli z dnia 12 lutego 2015 r. złożonego pod wpływem istotnego błędu oraz podniósł zarzut nieważności podstawy prawnej, z której powódka wywiodła roszczenie. Podał, iż w dniu składania oświadczenia pozwany stał się ofiarą oszustwa z art. 286 § 1 k. k. Pozwany stwierdził, iż został on wprowadzony podstępnie w istotny błąd przez osobę mającą być jego współpracownikiem biznesowym, polegający na przekonaniu iż zawiera on umowę, której beneficjentem i płatnikiem będzie wskazana osoba. Po zawarciu umowy w obecności powołanej osoby, sprawca zabrał treść sygnowanego kontraktu, sprzęt przekazany w jego wykonaniu i zerwał kontakt z pozwanym nie wywiązując się z umówionych ustaleń. Pozwany podkreślił, iż nie był w stanie dokonać uprzednio żadnych czynności cywilno – prawnych, gdyż został pozbawiony treści umów, które sygnował, a w konsekwencji nie mógł uchylić się od skutków oświadczeń woli ze wskazaniem dokumentu objętego oświadczeniem. Pozwany wskazał, iż sygnując umowę stanowiącą podstawę żądania w sprawie pozostawał w istotnym błędzie, który był wywołany podstępnym działaniem sprawcy i oznaczał określoną zaszłość psychiczną u pozwanego wyrażającą się w mylnym wyobrażeniu o rzeczywistości, to jest w przekonaniu, iż osoba obecna przy zawarciu umowy, korzystając z usług powoda będzie z nim współpracować w działalności gospodarczej wywiązując się z umówionych obowiązków.

Dnia 23 września 2016 r. powódka wykonując wezwanie Sądu Rejonowego w Tychach VI Wydziału Gospodarczego uzupełniła braki formalne pozwu. W piśmie procesowym poparła w całości powództwo i wniosła o dopuszczenie dowodów z dokumentów załączonych do pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Bezspornym w sprawie pozostaje fakt, iż powódka T- (...) S. A. z siedzibą w W. zawarła dnia 12 lutego 2015 r. z pozwanym P. P. prowadzącym działalność gospodarczą w T. pod firmą (...) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Przedmiotowa umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych prócz postanowień regulujących wzajemne prawa i obowiązki wynikające z realizacji umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w swojej treści tj. w punkcie 2.6. traktowała dodatkowo o nabyciu na własność przez pozwanego urządzenia o numerze (...). tj. o zawarciu przez Pozwanego i Powoda umowy sprzedaży, której przedmiotem było rzeczony urządzenie.

Cena w/w urządzenia, jak również harmonogram spłaty poszczególnych części ustalonej ceny przewidziane były w dokumencie Harmonogram Spłaty Rat, a szczegółowe warunki sprzedaży w/w urządzenia z rozłożeniem płatności na części, określone były w warunkach oferty promocyjnej (...) i (...) na 36 miesięcy”, stanowiącej załącznik do Umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 12 lutego 2015 r.

Dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) – zapis pkt. 2.6. Umowy str. 2/9 (k. 42), harmonogram spłaty rat (k. 47), warunki oferty promocyjnej (...) i (...) na 36 miesięcy” str. 6. (k. 48);

Na skutek nie wykonywania zobowiązań pieniężnych wynikających z wyżej przywołanej umowy sprzedaży, tj. nie odnotowania wpłaty kwoty 664,20 zł, powódka wystosowała pozwanemu datowane na dzień 6 sierpnia 2015 r.

wezwanie do zapłaty nr (...) / (...) / 1. (...) na kwotę 2.878,20 zł, gdyż zgodnie z warunkami umowy sprzedaży w przypadku zwłoki w zapłacie co najmniej dwóch części ceny, których łączna suma przewyższa 1/5 części umówionej ceny, strona kupująca zobowiązana jest do natychmiastowej zapłaty pozostałej, nie uiszczonej ceny. Strona pozwana nie ustosunkowała się w żaden sposób do w/w wezwania oraz mniej zapłaciła ceny urządzenia.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 6 sierpnia 2015 r. nr (...) / (...) / 1. (...) wraz z dowodem nadania listu poleconego.

Oceniając materiał dowody zgromadzony w sprawie Sąd uznał za w pełni wiarygodne dowody z dokumentów, ponieważ żadna ze stron nie zakwestionowała ich treści ani autentyczności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powódkę T- (...) S. A. z siedzibą w W. przeciwko P. P. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kwoty 3.020,61 zł wraz z kosztami postępowania z tytułu niezapłaconej ceny – jako należności wynikającej z zawartej umowy sprzedaży urządzenia. Pozwany natomiast zaskarżył nakaz w całości podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 583 § 1 k. c. w zw. z art. 535 k. c., naruszenia prawa materialnego tj. art. 60 k. c. w zw. z art. 82 k. c., naruszenie prawa materialnego tj. art. 471 k. c. w zw. z art. 472 k. c., naruszenie prawa proceduralnego, tj. art. 232 zd. 1 k. p. c. w zw. z art. 245 k. p. c., art. 3 k. p. c. oraz art. 499 pkt 1 i 2 k. p. c.

Należy mieć na względzie, iż w przedmiotowym postępowaniu Sąd nie może uwzględnić twierdzeń pozwanego, co do jego pozostawania w momencie zawierania umowy w stanie wyłączającym świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli, z uwagi na dopuszczenie się przez osobę trzecią na szkodę pozwanego czynu zabronionego ustawą karną. Pozwany nie dostarczył dowodów na potwierdzenie w/w stanu. Należy mieć na względzie, iż tylko ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym – strona pozwana nie dostarczyła dowodów na istnienie takich okoliczności w przedmiotowej sprawie. Artykuł 11 KPC precyzuje zakres mocy wiążącej skazującego wyroku karnego w postępowaniu cywilnym. Przepis ten będzie miał zastosowanie, jeżeli w postępowaniu karnym został wydany prawomocny wyrok skazujący za przestępstwo, którego popełnienie, jako okoliczność faktyczna, ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy cywilnej. Moc wiążąca wyroku karnego w postępowaniu cywilnym określona jest jako prejudycjalność w szerokim znaczeniu i odnosi się tylko do ustaleń faktycznych co do popełnienia przestępstwa. Moc prejudycjalną sensu stricto ma natomiast wyrok karny, co w praktyce oznacza, że w postępowaniu cywilnym moc wiążącą posiadają prawomocne wyroki skazujące, wydane w postępowaniu karnym. Wszystkie te przesłanki powinny wystąpić łącznie. Sąd cywilny nie jest związany ustaleniami okoliczności co do popełnienia przestępstwa zawartymi w orzeczeniach zapadłych w toku postępowania przygotowawczego, a i takie nie zapadło do dnia wydania wyroku w przywołanym przez pozwanego postępowaniu przygotowawczym.

Sąd zważa nadto, iż w przedmiotowym sporze prawa i obowiązki stron należy oprzeć na podstawie przepisów o umowie sprzedaży. W przedmiotowej sprawie zgodnie z załączonymi dowodami rzeczona umowa sprzedaży została skutecznie zawarta przez strony.

Zgodnie z art. 535 k. c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. W związku z zawarciem umowy sprzedaży sprzedawca staje się zobowiązany do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz do wydania przedmiotu sprzedaży kupującemu. Z kolei treścią zobowiązania kupującego jest zapłacenie ceny oraz odebranie rzeczy. Tym samym umowa sprzedaży jest umową wzajemną, gdyż świadczenie jednej strony jest z założenia odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. Zdaniem Sądu obowiązki powódki zostały wykonane, gdyż dołączone do pozwu dokumenty potwierdzają, iż urządzenie zostało odebrane przez pozwanego. W tym miejscu należy podnieść, iż zarzut pozwanego jakoby Sąd wydając nakaz zapłaty naruszył przepisy prawa materialnego, tj. art. 583 § 1 k. c. w zw. z art. 535 k. c. jest chybiony. Pozwany już w drugiej części sprzeciwu od nakazu zapłaty

z dnia 18 maja 2016 r. wskazuje, iż: „Po zawarciu umowy w obecności powołanej osoby – sprawca zabrał treść sygnowanego kontraktu, sprzęt przekazany w jego wykonaniu (...)” przecząc tym samym twierdzeniom wskazanym w zarzutach przedmiotowego sprzeciwu. Należy mieć na względzie, iż w korespondencji z dnia 11 kwietnia 2016 r. tj. wniosku pozwanego o rozłożeniu długu na raty pozwany nie kwestionował faktu wydania urządzenia, a ponadto nie kwestionował także istnienia zadłużenia względem powoda, co jednocześnie wskazuje na potwierdzenie wydania urządzenia przez powoda i potwierdzenia istnienia zobowiązania po stronie pozwanego.

W tym miejscu należy mieć na względzie, iż w przedmiotowej sprawie nie znajdzie zastosowania art. 583 § 1 k.c., gdyż jak wynika literalnie z przywołanego przepisu sprzedaż na raty jest dokonana w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaż rzeczy ruchomej osobie fizycznej (a nie osobie prowadzącej działalność gospodarczą) za cenę płatną w określonych ratach, jeżeli według umowy rzecz ma być kupującemu wydana przed całkowitym zapłaceniem ceny.

Sąd dalej stwierdza, co następuje. Umowa sprzedaży jest umową odpłatną - kupujący zobowiązany jest do zapłaty ceny w zamian za nabywaną rzecz. Cena stanowi tu ekwiwalent świadczenia sprzedawcy. W przedmiotowej sprawie pozwany nie dokonał zapłaty za zakupiony towar, a zatem zasadnym jest zasądzenie na rzecz powódki kwoty objętej żądaniem pozwu.

W sprawie istotnym jest, że ciężar wykazania powyższych przesłanek, w tym także winy spoczywał na powódce, na podstawie art. 6 kc. Należy wskazać, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (wyrok SN z dnia 19 listopada 1997 r. I PKN 375/97). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wniosek o oddalenie powództwa. Zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów na istnienie zobowiązania pomiędzy nim a osobą „płatnika umowy”, o której mowa w sprzeciwie od nakazu zapłaty, a która rzekomo przejęła dług od pozwanego. Przejęcie długu jest instytucją prawa cywilnego, której zastosowanie prowadzi do zmiany w strukturze podmiotowej zobowiązania po stronie dłużnika. W art. 519 § 1 k.c. przejęcie długu jest zdefiniowane za pomocą dwóch przesłanek, określających, na czym zmiana w strukturze podmiotowej zobowiązania po stronie dłużnika musi polegać, aby była ona przejęciem długu. Zgodnie z tym przepisem, przejęcie długu ma miejsce wtedy, gdy w wyniku jakiegokolwiek zdarzenia prawnego wystąpią dwa skutki prawne: osoba trzecia wstąpi na miejsce dłużnika, a dotychczasowy dłużnik zostanie zwolniony z długu. Umowa, w wyniku której ma dojść do przejęcia długu, zawierana między osobą trzecią i dłużnikiem, wymaga zgody wierzyciela. Zgodnie z art. 519 § 2 pkt 2 KC, oświadczenie o wyrażeniu zgody przez wierzyciela może być złożone którejkolwiek ze stron umowy prowadzącej do przejęcia długu. Ze zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego wynika, iż taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie, żadna dokumentacja na potwierdzenie dokonanych czynności prawnych przejęcia długu nie została przedstawiona przez pozwanego, a zatem Sąd odmawia wiarygodności powołanym twierdzeniom, jakoby to „płatnik umowy” miał być rzeczywistym dłużnikiem odpowiedzialnym za zapłatę należności wynikającej z pozwu. Brak również zgody wierzyciela czyli powódki na powyższe przejęcie długu.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za w pełni zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzone na rzecz powódki od pozwanego kwotę 3.020,61 zł wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 18 marca 2016 r. do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 k. p. c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 2 x 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej, 38,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 900 tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), jednakże w wysokości nie wyższej niż wnosił pełnomocnik powoda, który wyraźnie wskazał kwotę zastępstwa procesowego o jaką wnosi.

SSR Jolanta Brzęk